

МЛИНОК, МЛИНОК, МОЄ РІДНЕ СЕЛО НА ПОЛІССІ

12 липня, на Петра і Павла, млинківці святкували свій престольний празник. І настільки урочисто, красиво все було, настільки велично, що кожен, хто побував у цей день в Млинку - чи то на службі Божій, чи на концертній програмі, чи на розважальних атракціонах - сповна відпочив душею.

2стор.

МЛИНОК, МЛИНОК, МОЄ РІДНЕ СЕЛО НА ПОЛІССІ

Ідея – організувати в Млинку проведення Дня села – виникла саме на аналогічному святі в Боровому, яке в останні роки проходить з шиком і розмахом. Озвучила свою думку вголос Галина Петрівна Мельник. Її підхопили млинківські завклубом, бібліотекар, підприємці. І ось, за два тижні до свята Петра і Павла, всі вони зібралися разом із секретарем Борівської сільради обговорити деталі організації та проведення в Млинку Дня села. Цих людей особисто знаю не всіх, але побувавши на святковому дійстві, яке вони подарували своїм землякам, достеменно можу сказати, що люди не тільки зробили роботу, а й вклали свою душу в це свято. І це відчувалося в усьому.

На вулиці, біля клубу с.Млинок, на відомій всім “фурі” облаштували яскраву сцену, прибрану квітами, встелену килимами. Відкривали концертну програму зарічненські артисти районного Будинку культури. Починаючи від вітальних слів ведучої Оксани Шкльоди, і до останньої пісні, до останнього танцю, до

останнього прощального побажання, глядачі просто були зачаровані. Пісні, у виконанні Наталії Гриненко та Василя Смагляка і Михайла Лобана, колективів “Криниченька”, “Журавка”, “Калина”, а також хореографічні композиції “Мері-данс”, полонили публіку. На зміну їм вийшли на сцену добрі сусіди млинківчан – народні троїсті музики з с.Мульчиці, Володимирецького району. Ох і “врізали” вони! Здавалося, все довкола них грало й співало. Виступили й аматори сцени з Борового зі своїми найкращими номерами. І, на завершення – як могли млинківці не заспівати гімн свого села, мелодійно виводячи: “Млинок,

Млинок, моє рідне село на Поліссі”. Що тут можна додати, якщо на цьому святі все було рідне - стільки щирості, доброти, радості водночас дарувалося людям.

А поруч із “зеленою” глядацькою залою, обабіч клубу, досхочу веселилася на атракціонах дівтора. Навіть сонце, ніби посміхалося, споглядаючи на щастя, від якого аж світився Млинок. Кажуть, свято вдалося. І хочеться додати: “Спасибі тим людям, які зробили для Млинка ще одне свято”.

Тамара АЛЕКСІЮК